

На сьогодні в Україні відсутня культура реалізації потреб та прав усіх учасників освітнього процесу у поєднанні із застарілими принципами адміністрування освітньої системи, що приводить до негативних явищ:

– спостерігається відсутність мотивації у студентів, викладачів, працевлагодів, державних та недержавних організацій до підвищення якості освіти;

– основою національної системи забезпечення якості є застаріла система цінностей, тому при проведенні моніторингу розвитку системи освіти вона не відповідає цілям підвищення якості;

– європейська система забезпечення якості в повному та послідовному розумінні відсутня, заклади вищої освіти частково реалізують її у вигляді процедур моніторингу якості, проводячи дослідження для усіх закладів по однаковим критеріям без урахування їх різнотипності;

– система, яка направлена на забезпечення якості, працює не на просування учасників сфери вищої освіти для її ефективного досягнення, а контролює, давить та наказує тих, хто не відповідає встановленим критеріям;

– для забезпечення якості існуючі процедури не є прозорими, як для учасників, так і для зовнішніх спостерігачів, тобто суспільства, промисловості, міжнародних експертів, а також не відсутній зв'язок між контролем якості та прийняттям рішень;

– існує велика кількість органів, що контролюють якість освіти, а також їх непогодженість, та наявність досить багатьох процедур оцінки якості призводять до знецінення даних процедур та мотивації закладів вищої освіти до повноцінної участі в такому процесі;

– інформація про освітні процеси, що подається закладами вищої освіти у різних звітах, здебільшого перенасичена та швидко старіє, а статистична природа не відображає реальний стан якості вищої освіти;

– так як держава фінансує усіх учасників системи забезпечення якості, то вони є залежними від неї, тому їх діяльність не викликає достатньої довіри;

– самостійність закладів вищої освіти знаходиться на досить низькому рівні, так як управління вищою освітою здійснюється централізованою адміністративно-командною системою;

– відсутні важелі впливу основних зацікавлених осіб на національну систему забезпечення якості.

Зазначені фактори сигналізують про необхідність до проведення змін. Тому створення довготривалої повноцінної системи забезпечення якості вищої освіти шляхом еволюційних змін є на сьогодні основною метою українського суспільства [3, с. 17]. Потрібні суттєві структурні перетворення, при цьому участь суспільства в забезпеченні якості освіти обов'язкова.

Список використаної літератури

1. Вавренюк С. А. Проблеми та напрямки досягнення якості освіти на етапі реформування вищої освіти України / С. А. Вавренюк //

Інвестиції: практика та досвід: науково-практичний журнал, серія Державне управління. – К. : ТОВ «ДКС Центр», 2018. – Вип. 14. – С. 79 – 83.

2. Педагогічні технології: наука – практиці: Навч.-метод. підручник / За ред. С. О. Сисоєвої. – К. : ВПОЛ, 2002. – Вип.1. – 281 с.

3. Vavrenyuk S. Государственное регулирование реформирования высшего образования Украины на современном этапе / С. А. Вавренюк // East journal of security studies: наук. журнал. – Х. : Вид-во НУЦЗУ – Гданськ (Польща), 2018. – Вип. 2(12). – С. 15 – 24.

Леся ВАСІЛЬСВА

д.держ.упр., професор кафедри обліку,

оподаткування та управління

фінансово-економічною безпекою ДДАЕУ

«ЕЛЕКТРОННИЙ УРЯД» У ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Останнім часом у провідних країнах світу реалізуються національні програми адаптації публічного управління до умов інформаційного суспільства, що передбачають упровадження е-урядування як нової форми взаємодії влади і суспільства. У контексті євроінтеграційних прагнень України особливого значення набувають запровадження європейських норм і стандартів реалізації державної інформаційної політики, використання зарубіжного досвіду упровадження е-урядування. Зазначені процеси об'єднують орієнтованість їх на розбудову нової організації суспільно-політичної діяльності, зокрема системи публічного управління, за допомогою широкого застосування новітніх ІКТ.

Електронний уряд (англ. e-Government) - це модель державного управління, яка заснована на використанні сучасних інформаційних та комунікаційних технологій з метою підвищення ефективності та прозорості влади, а також встановлення суспільного контролю над нею.

Родоначальником цих концепцій і понять стали США. Основний їх зміст можна зрозуміти зі Стратегії США, у якій наголошується на тому, що «...бачення Президентом нової адміністративної реформи підкреслює необхідність зміни операційної складової уряду у частині власного функціонування і взаємодії з громадянами, яким воно служить. Основою цієї зміни є три принципи: уряд повинен сконцентруватися на громадянах, а не на бюрократії; уряд повинен орієнтуватися на результати своєї діяльності; уряд повинен базуватися на ринку, активно просуваючи інновації» [1].

«Електронний уряд» покликаний за допомогою використання інформаційно-комунікаційних технологій в діяльності органів виконавчої влади в поєднанні з організаційними змінами й новими методами поліпшити якість послуг державного сектора, а в загальному плані привести до формування в країні системи належного публічного

управління, цілковитої реалізації в діяльності виконавчих органів публічної влади принципу відкритості доступу до інформації, посилення громадського контролю за функціонуванням державних органів, органів місцевого самоврядування, діяльністю посадових осіб, державних та муніципальних службовців.

Відмічають, що свобода доступу до державної інформації зміцнить довіру до держави й політики, яку вона проводить на міжнародній арені, а також забезпечить необхідний рівень суспільного контролю за діяльністю державних органів та організацій, що сприятиме довірі іноземних інвесторів [2].

Зазначимо, що «електронний уряд» визначається як система взаємопов'язаних і взаємодіючих між собою адміністративно-правових інститутів (форми і методи публічного управління, державна служба, правові акти управління, адміністративні процедури, адміністративні регламенти, електронні адміністративні регламенти, виконання державних функцій і надання публічних послуг), що входять в загальний механізм адміністративно-правового регулювання та забезпечують як електронну взаємодію всередині системи органів виконавчої влади при реалізації державних функцій, так і права, свободи та законні інтереси фізичних осіб та установ сфері надання публічних послуг. Особливості зазначеної системи слід сформулювати і закріпити нормативними правовими актами, а також відобразити в принципах організації та функціонування виконавчої влади, її органів, діяльності посадових осіб, державних службовців.

Для забезпечення ефективності адміністративно-правового регулювання відносин щодо організації та функціонування «електронного уряду» Іншакова О. пропонує: «створення адекватного сучасним стандартам публічного управління кадрового забезпечення системи управління «електронним урядом; б) використання правової основи механізмів державно-приватного партнерства як системи встановлених законодавством форм, видів і методів регулювання відносин між органами публічної влади, юридичними або фізичними особами, їх об'єднаннями; в) популяризація державних послуг; г) моніторинг законодавства та правозастосування при використанні інформаційного потенціалу в державному управлінні; д) застосування системного підходу в процесі створення електронного уряду» [3].

Отже, «електронний уряд» є соціально-технічною системою, що складається з людей, технологій, соціальних й організаційних структур та процесів. Таким чином, ідея «електронного уряду» є результатом спільної еволюції технологічних й організаційних засобів. Концепція «електронного уряду» передбачає створення уряду, яка поєднує в собі організаційні інновації з новими інформаційно-комунікаційними технологіями для виконання основних урядових функцій в умовах постійно мінливого середовища. Так як «електронний уряд» взяв більше

від уряду, ніж від технологій або електронного середовища, основні виміри «електронного уряду» можуть бути отримані з функцій уряду. Уряд є виконанням влади в державі. Уряд необхідний для підтримки законності та правопорядку, для надання державних послуг громадянам та для захисту цивільних прав та демократії. Крім того, уряд повинен дбати як про управління своєю внутрішньою організацією, так і про численні відносини із зацікавленими сторонами в умовах, що постійно ускладнюються.

Список використаної літератури

1. Implementing the President's Agenda for E-Government. E-Government Strategy. Simplified Delivery of Services to Citizens [Текст]. – Washington : Office of Management and Budget, 2002. – February 27.
2. Бутирський З. Влада й ЗМІ: є поступ, але є й проблеми / З. Бутирський. – Німецька хвиля. – 2005. – 12 трав. – С. 72 – 80.
3. Иншакова Е. Г. Способы достижения целей «электронного правительства» / Е. Г. Иншакова // Вестник ВГУ. Серия: Право. – 2013. – № 2 (15). – С. 286 – 293.

Валерій ВЛАСЮК

д.е.н., професор, професор кафедри економіки та соціально-трудоових відносин, Університет митної справи та фінансів

ІСНУЮЧІ ВПЛИВИ НА ВПРОВАДЖЕННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ ВІДНОСИН

Проводячи певну державну політику слід враховувати те, що визначальним фактором сьогодення, або об'єктивним результатом економічного розвитку стало прагнення суспільного виробництва до максимально позитивного ефекту та утворення й розвитку світового господарства, що виявлялось під певним впливом розгортання процесів глобалізації. Адже світове господарство на сьогодні – це велика цілісна система, тобто сукупність взаємозалежних, взаємопов'язаних на основі міжнародного поділу та кооперації національних економічних, а в певній частині й політичних відносин. Воно поєднує в одне ціле всі міжнародні торгово-економічні, фінансові та науково-технічні зв'язки різних держав, як систем іншого рівня. Основні риси та тенденції розвитку світового господарства визначаються об'єктивними закономірностями функціонування суспільного виробництва, як великої організаційної системи.

На сьогодні, в сучасних економічних умовах господарювання, розвиток таких новітніх підходів до управління, як визначення системи прийняття управлінських рішень, тобто дослідження процесів, що